

“WERKEN IN EEN PAROCHIE IS VOOR MIJ EEN GENADE”

Toon suffys sj

Misschien eerst even situeren: ik werk in drie parochies van Gent-Noord. Gent-Noord is de oude havenbuurt van Gent. Tot voor 20 jaar gonsde het hier van leven. Er waren veel activiteiten rond de haven maar ook verschillende fabrieken, vooral textiel en aanverwanten. Met het verplaatsen van de haven langs het kanaal Gent-Terneuzen meer naar Nederland toe, is het hier rustiger geworden. Hier wonen nu vooral de oudere mensen die gebleven zijn. De lege huizen worden gekocht door jonge koppels die na enkele jaren buiten de stad een groter huis gaan zoeken. Zij zijn meestal twee-verdieners die niet direct integreren in de plaatselijke gemeenschap.

Meer en meer ook komen hier Belgen van, vooral, Turkse origine zich vestigen. In H. Kerst, één van de drie parochies is er een grote Turkse gemeenschap. Dat zal ongeveer de helft van de totale bevolking zijn. En hier is de Belgische bevolking is ook eerder oud.

Het bisdom Gent legt veel nadruk op de samenwerking van parochies in een dekenaat. Nieuwe benoemingen worden geformuleerd: “benoemd in het pastoraal team van het dekenaat ... voor de parochies ...”. Dat betekent dat je als priester ook altijd meewerkt in de projecten van het dekenaat.

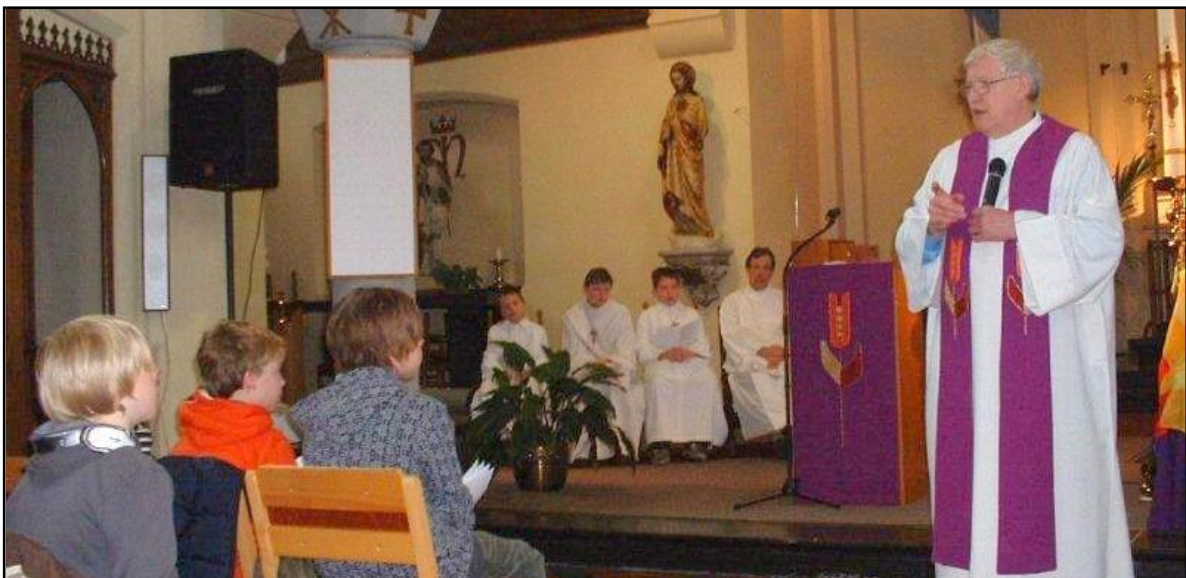
Het gewone parochiewerk is vooral mensen gelovig nabij zijn bij geboorte, eerste communie, vormsel, huwelijk, bij ziekte en overlijden. Alhoewel de meeste mensen minder en minder naar het kerkgebouw komen, blijven zij toch een emotionele band houden met hun geloof in God. Zij verlangen dat God hun leven raakt op die cruciale momenten. Als parochieteam proberen wij dan ook de voorbereiding en het vieren van de sacramenten zo goed mogelijk te verzorgen. Vanuit mijn eigen ervaren dat de Heer in mijn leven aanwezig is en meeleeft, probeer ik ook mee te leven met vreugde en verdriet opdat mensen iets mogen ervaren van Gods liefdevolle hulp en aanwezigheid.

Ik zoek met jonge ouders naar symbolen om die overweldigende ervaring van de geboorte van een kind tot in hun geloof te duiden en een plaats te geven. Ook bij het sterven van

mensen zoeken naar de band die blijft tussen de familie en de overledene en dan ook proberen te getuigen dat onze God die verbondenheid beschermt, bekrachtigt en zegent. Liefde moet niet ophouden met onze dood. Met de vormelingen een jaar lang op weg gaan en samen met de catechisten hen Jezus leren kennen als een vriend en iemand om naar op te kijken. Want als ze in de puberteit komen zullen ze een Vriend meer dan nodig hebben. Sommigen van hen komen wel eens terug om een praatje te maken.

De bezieling van mijn werk vind ik samengevat in dat oude vers: "Jezus Christus leren kennen, om Hem dichter na te volgen en om Hem dieper te beminnen". Bij de voorbereiding van een doop, van het vormsel, van een huwelijk, van een begrafenis, nodig ik mensen vaak uit een gebed te formuleren met hun eigen woorden. Als zij er dan aarzelend toe komen om uit te spreken dat zij God in hun leven verwachten, willen ontmoeten en zijn kracht willen ondervinden, dan dank ik de Heer omdat Hij met die mensen en met mij op weg is.

Ik ben, als Jezuïet, vooral dankbaar voor de Geestelijke Oefeningen die ikzelf mocht beleven. de eerste week helpt om mensen nabij te zijn in hun onmacht, zelfs in hun schuld. Als ik zie hoe parochianen omgaan met de dagelijkse beslommeringen, met vreugde en verdriet, met opstaan, werken gaan en thuiskomen en er proberen zijn voor elkaar, dan voel ik Jezus aanwezig zoals in de tweede week. Bij ziekte, lijden aan onbegrip en onrecht, uitzichtloze situaties en de dood van wie zeer nabij is of wie aan de rand van de parochie staat, is de ervaring van de derde week ene grote hulp. In die derde week heb ik me nooit echt goed gevoeld, het lijden van Christus mee beleven was niet wat ik graag deed. Maar de moed om er toch bij te blijven en de genade die dat meebracht, geeft mij nu ook de durf en de moed om bij ziekte en dood stil nabij te zijn en met de familie te zoeken naar wat toch bemoedigend is. De vreugde van de vierde week vind ik terug wanneer ik de gezichten van eerste communicantjes of vormelingen zie. Ook met trouwers een viering voorbereiden kan een stukje verrijzenis ervaring zijn.

Werken in een parochie is voor mij een genade omdat de Heer mag ervaren in het zoeken van de mensen. Soms weten zij niet goed hoe ze hun geloof moeten verwoorden. Maar zij weten wel wat liefde van hen vraagt elke dag. Ik kan misschien beter verwoorden wat geloven is, maar ik kan leren hoe mensen in liefde met elkaar omgaan.